

hverve Kjendskab, som kunde sætte mig istand til at have et klart Begreb om disse Forhold, hos de Autoriteter, hvorfra jeg kunde faae dem. Jeg har faaet den dels fra Politimyndighederne dels fra det veterinære Sundhedsraad. De have været enige om, at de Foranstaltninger, der ere foreslaaede i dette Vædringsforslag til at firkke mod Udbredelsen af Hundegalskab, nemlig Paabud om, at Hunde skulle forsynes med Mundkurv og kun maa føres i et Vaand, slet ikke ere tilstrækkelige. Man har gjort sig særdeles Vleilighed for at finde en Mundkurv, der kunde afgive betryggende Sikkerhed, og navnlig har det Høbenhavnste Politij gjort sig Vleilighed derved; men man er kommen til den bestemte Erkjendelse, at der endnu ikke er opfundet nogen Mundkurv, der kan give den Sikkerhed, som man bør og skal forlange, naar det gjælder om at firkke Mennesker mod Bid af en gal Hund og Følgerne deraf. Med Hensyn til Ulladelsen til at føre Hunde i Strikke har jeg allerede ved 1ste Behandling havt Leilighed til at ytre som min Mening, at der derved afgives en itkun overordentlig ringe Betryggelse. For ikke at tale om, at Hunden imod Førensens Billie kan slippe løs enten derved, at den Person, der fører den, ikke er stærk nok til at holde den, eller at Strikken ikke er stærk nok, har jeg den Formodning, at en Hund ikke sjelden vil slippe med dens Billie, der fører den. Jeg kan med Hensyn til dette Vædringsforslag kun sige, at jeg tror, at det saa langt fra indeholder en Udvidelse af de betryggende Forholdsregler, der kunne træffes efter Loven af 1857, eller at det skulde afgive en yderligere Sikkerhed, at det tværtimod i høi Grad formindsker den Sikkerhed, man nu har ved Gjenemførelsen af de Foranstaltninger, hvortil Loven af 1857 giver Leilighed. Jeg vil paa det Bestemteste fraraade det ærede Ljung at gaa ind paa Bestemmelserne i dette Vædringsforslag, som jeg tror under en udbrydende Hundegalskab vilde medføre alvorlige Farer for Befolkningen, og jeg kan ikke Andet end slutte mig til de Ytringer, der ere fremkomne fra ærede Medlemmer, at man først skal tage Hensyn til Mennesker og derfor gaa lidt alvorligt tilværks under Forhold som de omhandlede. — Det er allerede af ærede Medlemmer antydet, at Bestemmelserne i det af det ærede Medlem for Hærsøj Antis Zdie Valgtreds (Zeth) stillede Forslag vilde gjøre det overordentlig vanskeligt for Ministeriet i det Hele at træffe nogen Foranstaltning til at forebygge Udbredelse af Hundegalskab. Det er nemlig overordentlig vanskeligt paa en fuldkommen nøiagtig Maade at konstatere Tilstedeværelsen af virkelig Hundegalskab. Jeg kan i denne Henseende meddele den Dplysning, at jeg i afvigte Sommer under den da eksisterende Epizooti reitede en Almodning til det veterinære Sundhedsraad, om det ikke vilde være tilbøieligt til at undersøge de syge Dyr, som bleve sendte dertil, for at faae konstateret, hvor meget

eller hvor lidt der var i den Antagelse, som den Gang blev fremsat, at der enten ikke var Hundegalskab her i Landet eller kun var Hundegalskab i en meget ringere Grad, end Mange vare tilbøielige til at tro. Jeg udtalte tillige i min Skrivelse til det veterinære Sundhedsraad, at de Indberetninger fra Dyrlæger paa Landet, som indløb angaaende foresaldne Tilfælde, efter min Opfattelse ikke indeholdt saadanne Dplysninger, hvortil man kunde støtte en virkelig grundet Dom om, at der i de paagjældende Tilfælde virkelig havde været Hundegalskab tilstede. Det veterinære Sundhedsraad svarede herpaa, at der var enkelte Tilfælde, i hvilke de Synptomer, som vare opgivne af de paagjældende Veterinærer, ikke vare af den Besskaffenhed, at man deraf med fuldkommen Sikkerhed kunde slutte, at Hundegalskab virkelig havde været tilstede, men at den langt overveieende Del af de Indberetninger angaaende foresaldne Tilfælde, der vare komne fra Veterinærer, vare af den Besskaffenhed, at det veterinære Sundhedsraad ikke havde havt Tvivl om, at virkelig Hundegalskab havde været tilstede i disse Tilfælde. — Naar nu Spørgsmaalet var, hvorvidt det vilde være nyttigt for Diemedet at indsende Kadaverne af de dræbte Hunde, som man troede havde havt Hundegalskab, til Undersøgelse paa Landbohøjskolen, saa havde det tidligere været gjort til Gjenstand for Forhandlinger i det veterinære Sundhedsraad, men Raadet var kommet til det Resultat, at man ikke derved vilde opnaa Noget; thi foruden det Legn paa Sygdom, at der i Raven paa de syge Dyr findes fremmede Ting, som Hundene ellers ikke fortære, ere de øvrige Kjendetegn paa Hundegalskab ikke meget tydelige, og der er ikke Forskjel paa dem og de Kjendetegn paa andre Sygdomme, som kunne være tilstede hos Hunden. Det er mere en jevn og stadig Betragtning af Hundens hele forandrede Maade at være paa, et paa Erfaring støttet Skjøn over Hundens Dpsørsel og Manerer, som man har at støtte sig til, naar man vil have Kjendetegn paa Hundegalskabs Tilstedeværelse, end at der skulde indtræde paaviselige organiske Forandringer hos Dyret ved Sygdommen. Det veterinære Sundhedsraad troede ikke, at Undersøgelser paa Landbohøjskolen af Dyrenes Kadaver vilde give nogen større Sikkerhed, end man allerede havde ved Indberetninger fra Dyrlægerne, hvis Domme i det Hele bare Præget af, at de vare fortrolige med Symptomerne paa Sygdommen. At kasse sig fuldkommen Sikkerhed ved mikroskopiske Undersøgelser eller Sigt, var der ikke Tale om. Man kjendte intet Symptom af den Besskaffenhed, at det kunde lade sig paavise ved mikroskopisk Undersøgelse. En saadan vilde altsaa ikke lede til Noget, og det veterinære Sundhedsraad fraraadede derfor den nævnte Foranstaltning. Dette viser i det Hele, hvor vanskeligt det er at konstatere Tilfælde af utvivlsom Hundegalskab, og at, dersom Ministeren skulde være henvist til kun